

De Feuilletonroman
van de week

HET SPOOK

van den
Wolvenburg

DOOR

GRATISNUMMER

HET SPOOK van den Wolvenburg

door
A. HANS

DE SCHONE JONKVROUW.

E waardin van « De Gouden Leeuw » op de Grote Markt te Aalst, bediende enige gasten, die in de ruime eetzaal noenmaalden.

Een van hen was een jonge man, met een deftig gelaat, schrandere blik, een houding van een welopgevoed mens uit de hogere stand, maar zonder verwaandheid. Zijn kleding was lang niet nieuw meer, scheen zelfs reeds te kaal voor zulk een persoon en men zou daaruit kunnen afgeleid hebben, dat de reiziger — want zijn taal verried, dat hij hier niet thuis hoorde — armer was in fortuin dan in afkomst. Een zekerder bewijs had de waardin in het sober maal, door de jongeling besteld.

Eerst had ze hem gewantrouwd, want men moest in die dagen voorzichtig zijn. En een geheim speurder der magistraten van Aalst scheen dezelfde gedachte te hebben gehad; die stille verklikker kwam voortdurend in de gasthoven kijken, en hij had de jonge man naar zijn papieren gevraagd.

« Bernard Doolage » was de naam van de reiziger. Zijn pas voldeed de agent, die hem verder ongemoeid liet.

Tegenover Doolage zat een joviale koopman, die flink gegeten had. Maar nu hij verzadigd scheen, keek hij eens rond en zei ten slotte tot de jonge man:

— Heerschap, naar uw taal te oordelen zijt gij een Hollander!

— Ge vergist u... ik ben een Vlaming.

— Dan zijt ge toch lang in Holland geweest, zonder nieuwsgierig te zijn.

— Een tijdje...

— Hoe staat het met Bergen-op-Zoom? Zullen de Franse de vesting belegeren?

— Ik weet er niet meer van dan gij.

— 't Zijn beroerde tijden...

En ja, in dat jaar 1747 mocht men zeggen dat er onrust heerste.

Ons land was onder heerschappij van Oostenrijk. Karel VI stierf in 1740. Zijn oudste dochter, Marie-Therese volgde hem op. Verscheidene vorsten wierpen zich op haar staten.

Frankrijk vond dit een gunstige gelegenheid om België binnen te vallen. Nederland verleende steun aan de jonge keizerin. Frankrijk verklaarde Holland de oorlog, nam Sluis en zou nu ook Bergen-op-Zoom belegeren.

Intussen leed ons land onder Franse rekvisities en schattingen. En dan werd Vlaanderen nog verpest door een roversbende, die onder het bevel stond van een zekere Jan De Lichte.

De koopman, die plots belang stelde in het oorlogsnieuws, bemerkte al spoedig dat Bernard Doolage niet zeer spraakzaam was en stond op, om in de gelagkamer ander gezelschap te zoeken.

Aan 't eind der tafel zat een bevalige jonge dame, deftig gekleed en voornaam van uitzicht. Ze at langzaam en keek steeds voor zich.

Nog enkele gasten gingen heen en de jonge man bleef met het meisje alleen. Hij gluurde er wel eens naar en bewonderde haar ranke gestalte, haar prachtig, door blonde lokken omlijst gelaat, maar waagde het niet haar het woord toe te sturen.

De waardin leidde een nieuwe klant binnen, ook een jonge man, die zwierig gekleed en druk in zijn bewegingen was.

— Hier, mijnheer La Ruwière, is een gemakkelijke zetel voor u, zei de bazuin onderdanig. En ik zal u onmiddellijk bedienen...

— Maar eerst een fles wijn... witte wijn... ge weet wel... Ik heb een vervloekte nadorst. Gisteravond een bruiloft gehad.

— Ik heb er van gehoord. 't Was zeker royaal op het trouwfeest van uw zuster?

Onze omslag:

GRACE KELLY in Warner Bros film
« DIAL M FOR MURDER ».

— De La Ruwière's kennen hun stand en wij zouden onze zuster niet uithuwelijken aan een arme kraai. Maar voor de duivel breng mij wijn!

De waardin spoedde zich heen en La Ruwière begon onbeleefd met de vingers op de tafel te trommelen. Dan keek hij naar de dame en een glans lichtte in zijn blik.

— Juffer, smaakt het? vroeg hij vrijmoedig.

Ze antwoordde niet en keek zelfs niet op.

La Ruwière schoof zijn zetel wat dichterbij en zei weer:

— Juffer, ik vraag of het u smaakt?

— Mijnheer, ik ken u niet, antwoordde de dame, en haar prachtige stem, helder als zilverklank, trof Bernard Doolage.

— O, die kennismaking is gauw gemaakt, hernam de hinderlijke gast. Ik ben jonker La Ruwière van Burst, en ik mag er bijvoegen, van een oud beroemd geslacht. Nog ongehuwd! Dus heb ik het recht lieve meisjes toe te spreken. Men weet nooit, waarvoor het goed is...

— Mijnheer, ik verzoek u mij met rust te laten, snauwde de juffer.

— Zo halsstarrig? spotte de jonker. Uw schoonheid heeft al mijn bewondering. Waarom dan zo stug? Zijt gij op reis?

— Mijnheer, gij zijt onbeleefd.

— Men zegt veeleer dat ik zeer hoffelijk ben jegens de dames... En veel schone vrouwen en dochters voelen hun hart sneller kloppen, als ze mij zien en vooral als ik tot hen spreek. Nu slaat mijn hart echter zeer onrustig... Gij zijt als een fee.

En de jonker schoof zijn zetel dichterbij. De jonge dame keek Bernard Doolage smekend aan. Ze scheen de indringer te vrezen.

— Mijnheer, ik verzoek u ook de beleefdheid in acht te nemen! sprak Doolage op flinke toon.

— Ik kan uw verzoek missen, antwoordde La Ruwière verachtelijk.

— Dan beveel ik het u!

— Gij mij bevelen?

En aan de waardin, die de wijn bracht, vroeg hij spottend:

— Wie is die kale mijnheer, wie de armoe uit de kleren kijkt?

— Kom, jonker... houd u nu bedaard! suste de vrouw. Hier is van de beste wijn... en men bereidt u heerlijk gebraad.

— Die meid daar is zeker zijn lief... maar de mensen mogen het niet weten.

Bernard Doolage sprong op en gaf La Ruwière een slag in 't gelaat.

— Onbeschofte kerel, eerbiedig tenminste een eerbare dame! riep hij verontwaardigd.

De jonker was een ogenblik als verdwaasd. Dan sloeg hij de hand aan zijn degen, maar Doolage trok de zijne en riep:

— Ik verwacht u...

— Heerschappen, geen gevecht, smeekte de verschrikte waardin.

De jonge dame snelde naar Doolage toe en hem bij de arm grijpend, zei ze:

— Mijnheer, ik dank u voor uw ridderlijkheid, maar steek u in geen gevaar om mijnentwil. Ik zal de waardin om een afzonderlijke kamer verzoeken.

La Ruwière scheen zijn tegenstander te vrezen. Hij was plots veel kalmer geworden en zei:

— Al die dwaze drukte om een grapje. Bazin, geef mij maar een afzonderlijke kamer. Ik kom in geen boeregezelschap.

— Lafaard! snauwde Doolage hem toe.

— Met dorpers strijd ik niet. Ik zal u wel eens door een van mijn knechten laten afranselen, hernam La Ruwière, maar vlug verliet hij toch de zaal.

Het meisje was ook verdwenen.

— Ze had me tenminste nog een woord kunnen zeggen, mompelde Doolage teleurgesteld.

Hij keek in de gelagzaal en zag haar juist naar buiten gaan met een heer.

— O, ze heeft gezelschap, zei Ber-

nard. Die vriend had eerder kunnen komen, dan had ik mij in geen onaangename avonturen moeten steken.

De waardin keerde terug. Ze was zelve wat verlegen.

— Mijnheer, neem het zo ernstig niet op. Jonker La Ruwière is niet zo kwaad als hij er uit ziet !

— Hij is een schurk !

— Neen... neen... alleen wat lichtzinnig. Laat nu alles zo... anders komt mijn herberg in opspraak en de heren van de wet zijn tegenwoordig zeer streng.

— O, ik zal mij met die kinkel niet verder bemoeien. Kent gij die dame ?

— Neen... ze is niet uit de stad, al komt ze hier meer.

— En de heer met wie ze vertrokken is ?

— Die heb ik ook al dikwijls gezien maar ik ken zijn naam evenmin.

— Hoe laat vertrekt de diligence naar Oudenaarde ?

— Om half twee...

Bernard Doolage betaalde zijn rekening en verliet « De Gouden Leeuw ». Het speet hem toch, dat hij niet nader kennis had kunnen maken met het schone meisje, dat hij zo ridderlijk hielp. Haar aangezicht stond hem zeer helder voor de geest.

DE TRAWANTEN VAN LA RUWIERE.

DE diligence van Aalst op Oudenaarde had juist te Nederzwalm twee passagiers uitgelaten. Nog vier bleven in het lompe, rammelend en schokkend voertuig zitten.

Een van hen was de jonge man, die in « De Gouden Leeuw » te Aalst zijn ridderlijk karakter had getoond.

Bernard Doolage van Mater... zo was zijn naam, maar om het tweede lid te gebruiken, bezat hij te veel nederigheid en ook onverschilligheid voor adellijke titels.

Hij had tijdens de ganse reis gesla-

pen. Nu was hij wakker geschoten en keek naar buiten. Maar de avondschemer hing reeds over de velden. De korte februaridag was al weer ten einde.

— Wij zijn toch Ename nog niet voorbij ? vroeg Bernard wat verschrikt aan een koopman, die hem nieuwsgierig aanstaarde bij 't schijnsel van de zwierende pas aangestoken bollantaarn.

— Ename ? Neen, mijnheer... maar we naderen het toch, antwoordde deze.

En nieuwsgierig liet hij er op volgen :

— Stapt gij te Ename uit ?

— Zo is mij aangeraden... Ik moet op de Wolvenburg zijn.

— Wolvenburg of op de Wolvenberg ?

— Is er dan een Wolvenburg en een Wolvenberg ? Ik ben hier vreemd, moet ge weten.

— De Wolvenberg is een hoogte bij Volkegem... en de Wolvenburg is een kasteel in de bossen bij Mater. Ver van elkaar is het niet.

— 't Is naar het kasteel dat ik ga...

De koopman blikte Bernard Doolage nu nog vreemder aan.

— Maar de Wolvenburg is al lang onbewoond, hernam hij. De laatste eigenaar heeft er zich opgehangen en sedert wilde niemand er nog wonen. 't Kasteel heeft een slechte naam. Of moet ge misschien bij de boer zijn, die nabij 't goed woont en ook zoveel als concierge is... Baptist Wouwe ?

— Juist, juist... hem ga ik bezoeken.

— Ja, die leeft nog en zijn vrouw ook. Brave mensen... ik ken ze heel goed. Is mijnheer familie van hen ?

— Neen... neen...

— Kennis ?

— Ja. Dus is het waar, dat ik best te Ename uitstap ?

— Dan rijdt ge te ver, sprak nu een tweede reiziger, een boer. Laat dadelijk aan het Stenen Kruis stoppen, dat is dichter. Een aarden weg loopt van daar recht naar de Wolvenburg. Ge kunt niet missen.

— Maar een eenzame weg, hernam de koopman. En in deze tijd !

Hij stak waarschuwend de vinger op.
— Mijnheer heeft toch zeker wel van Jan De Lichte horen spreken ? vervolgde hij.

— Toch niet ! Wie is die heer ?

— Een fijne mijnheer... De kapitein van een roversbende...

— Och kom ! riep de boer uit. Hij en zijn kerels werken immers hoger op, tussen Zottegem en Aalst.

— Zo ? wedervoer de koopman. En nestelen ze ook niet in de Muinkebossen te Dikkelvenne ? Hebben ze niet van zich doen spreken zowel bij Deinze als bij Geraardsbergen, rond Zottegem en te Oudenaarde ? Overal bezitten ze hun medeplichtigen, en zelfs nu zal ik niet gerust zijn voor wij de stad binnenrijden. Maar dat mijnheer er niets van weet, verwondert me !

— Wel, ik heb lang in het buitenland vertoefd.

— In Frankrijk ?

Maar de boer, die de raad gegeven had aan 't Stenen Kruis uit te stappen, waarschuwde dat men die plaats bereikt had.

— De kortste afstand is nog ver genoeg, zei hij. 't Is zo wat drie kwartier gaans. Ik moet de koetsier kloppen, want ik ga hier ook af, al moet ik een andere kant uit.

Bernard Doolage en de boer verlieten de wagen en de laatste wees hem de aarde weg, zeggend :

— Altijd die volgen tot ge in de bossen komt. En rechts van u ziet gij dan de hoeve van Baptist Wouwe. Een boogschuit verder staat de Wolvenburg. Zie, de maan komt al op... dat treft ge. Goede avond.

De boer verdween en Bernard Doolage stond alleen in de verlaten streek.

Hij ademde diep en mompelde :

— Gelukkig ben ik buiten die rammelkoets ! Maar nu ? Dwaas gedacht, om in de winter mijn nieuwe bezitting te komen bezien. Ik heb maanden gewacht... en kon de reis dus nog wel wat uitstellen, maar ik houd immers van avonturen ! Zo, zo... huist hier een

roversbende ? 't Verwondert me niet in deze oorlogstijd. De Fransen zijn meester in België en bekommeren zich alleen om hun oorlog. Maar ik ben flink gewapend. En vrees heb ik nooit gekend.

Moedig en zelfs opgewekt sloeg Bernard Doolage de aarde weg in. De maan verlichtte de streek. Haar glans werd helderder.

— Wat een prachtige avond ! zei Bernard. Mijn nieuw gebied tooit zich met zilver voor de eigenaar. Een gebied van enige gemeten grond en een vervallen doening zeker ? 't Was toch vriendelijk van oom Walter, mij dat kraam na te laten. Maar dat hij zich eerst ophing, vind ik minder aangenaam.

De weg klom en de eenzame wandelaar moest zijn spoed verminderen. De omgeving lag daar nu in volle pracht. Een poosje bewonderde Bernard Doolage de streek.

— Ik geloof dat ik dit land zal liefhebben, zei hij bij zich zelf. En het zou maar zo behoren... Bernard Doolage, heer van Mater... 't Dorp Mater ligt hier dichtbij... maar toch ben ik er een vreemdeling.

Zijn vader was als banneling naar Holland vertrokken, omdat hij last kreeg met 't vreemd bewind.

Hij leefde ginder in kommervolle omstandigheden en stierf er, nog in de bloei van zijn jaren. Mevrouw Doolage van Mater, had toen met haar kind nog meer armoe geleden, tot haar schoonbroer uit Vlaanderen haar wat hulp zond. De liefdevolle moeder was uiterst zuinig om haar zoon te kunnen laten studeren. Zij overleed toen Bernard zijn studie in de rechten geëindigd had.

Bernard stapte vlug door. De weg lag hard bevroren, maar was oneffen. Hij dacht weer aan het schone meisje uit « De Gouden Leeuw ».

— Toe, toe, ik moet haar vergeten, zei hij telkens bij zich zelf. Ik heb al meer bekoorlijke dames gezien. En ver-

liefd worden op een onbekende is al te dwaas.

Eensklaps was Doolage door gestalten omringd. Deze waren zo plotseling van achter de struiken gesprongen, dat de jonge man de tijd niet had gehad om zijn wapens te trekken.

— Wat betekent dat ? vroeg hij.

In het maanlicht zag hij grote, kloelke kerels met zwart gemaakt gezicht.

— Wat dit betekent ? Dat ge sterven moet, als ge u verroert, antwoordde een, die de leider van de groep scheen te zijn.

— Mannen van Jan De Lichte... of is mijnheer de roverskapitein zelf aanwezig ? vroeg Doolage die zijn kalmte terug vond.

— La Ruwière wil nader met u kennis maken ! fluisterde de aanvoerder hem toe.

Nu ontstelde Doolage weer. Het was dus geen roversaanval, geen aanranding waaraan hij ontkomen zou door zijn schrale beurs af te staan, maar het gold reeds wraakneming van een verwaande lichtmis, te laf om zelf te strijden. En die La Ruwière moest dus handlangers hebben in de ganse streek, kerels, die hem snel gehoorzaamden.

— Twee voorop als verkenners ! gebood de aanvoerder. En ge weet ons sein, zo er onraad is !

— Nu herken ik u, al hebt ge uw tronie zwart gemaakt, zei Bernard. Ik hoor aan uw stem, dat ge de boer zijt die mij in de diligence de raad gaf aan 't Stenen Kruis uit te stappen.

— Ik ben in geen diligence geweest vandaag...

— Och, wie de mensen aanrandt die durft wel liegen ook !

— Gij moet die hoge toon laten varen.

— Ik mag toch wel weten wat uw plannen zijn...

— Dat zult ge ondervinden. En als ge nu uw franke bek niet houdt, laat ik hem door een prop sluiten.

Doolage begreep dat hij in de macht

van deze kerels was en maar de gebeurtenissen moest afwachten.

Vlug leidden ze hem langs allerlei paden door het bos. Ze gingen de helling af en bereikten een hoefje aan de voet van een andere heuvel.

Men scheen hem te verwachten, want dadelijk werd de deur geopend en Bernard stond nu in een laag bedompt vertrek, waar aan een tafel een man en een jong meisje zaten. Ook de beide verkenners die voorop waren gegaan bevonden zich hier.

De man, die de eigenlijke bewoner scheen van het huis, riep nijdig uit :

— Ge hebt hem niet geblinddoekt. Hij moest niet weten waar hij terecht komt.

— Geen nood, antwoordde de aanvoerder. Van hier gaat de kerel naar Aalst en hij zal nooit de kans hebben u te verraden, Trifon !

— Geen namen ! Voor de duivel, gij zijt onvoorzichtig.

— Maar ik zeg u nog eens, dat wij geen vogel meebrengen om hem te pluimen en hem dan weer te laten vliegen ! De jonker heeft met deze gast een bijzondere rekening te vereffenen... en ge weet wel, wat dat betekent.

— We kunnen nooit genoeg voorzorgen nemen, bromde Trifon. Steek hem op de route.

— Ja... over een paar uren komen we hem halen... We hebben nog een karweitje te verrichten.

De aanvoerder ontnam Bernard zijn wapens en duwde de jonge man een trapje op. De gevangene wilde nog wat zeggen, maar haastig werd de deur dichtgetrokken en gegrendeld en Bernard zat alleen.

De maan verlichtte deze voutekamer die wel een gevangeniscel geleek met de ringen en kettingen aan de muur, een houten brits en stenen kan en zelfs een blok waarin men iemand met de voeten sluiten kon.

— En wat nu ? mompelde Doolage, na opgemerkt te hebben, dat ijzeren staven het enige en dan nog zeer klei-

ne venster afsloten. La Ruwière heeft een bijzondere rekening met mij te vereffenen... en ze weten, wat dat betekent, zei die boef. Zou de schurk mij laten vermoorden of me zelf overhoop steken? Er zijn van die wraakzuchtige karakters. Al is het nu niet om mijn geld te doen, toch moet het hier een rovershol zijn. 't Wordt een bedenkelijk avontuur... En niemand die mij verwacht, die mij kent. Dus hoef ik op geen hulp te rekenen... En ik ben nog te jong om reeds lust te hebben te sterven. Zo'n einde, juist als ik wat meer vreugde in mijn leven mocht verwachten.

Treurig zat Bernard op de brits. Zijn ridderlijkheid kostte hem duur. En die schone dame dacht wellicht al niet meer aan hem...

Hij hoorde de kerels weggaan. Dan klonken gedempte stemmen. De baas van de hoeve sprak zeker met dat jong meisje. Maar weldra werd het geheel stil.

Geen kwartier was voorbijgegaan of de deur van de voutekamer werd geopend.

Tot zijn verbazing zag Bernard in het volle licht der maan het meisje staan. Ze had een bevallig gelaat, maar waarop nu een trek van onrust lag.

— Mijnheer, ik kom u verlossen, zei ze zacht.

Dat klonk Doolage heerlijk toe.

— Is 't waar? vroeg hij gejaagd.

— Ja... maar we zullen even spreken. Moest vader het weten, hij sloeg me dood. Daarom moeten we het doen voorkomen of gij gevlucht zijt... Hier is een boor. Maak spoedig een gat in de deur... Werk aan de binnenzijde. Dan kunnen ze geloven, dat gij nog gierief bij u hadt, dat ze niet gevonden hebben. Vader is nu uit...

— Maar zal ik de tijd hebben?

— Jawel... jawel...

Doolage bedacht hoe hij dadelijk vluchten kon. Dit meisje zou hem niet kunnen weerhouden. Maar hij wilde niet lafhartig handelen en haar in ge-

vaar brengen. Hij zag zijn wapens nog op de tafel liggen en nam ze. Dus ging hij dadelijk aan 't werk en maakte een gat in de deur... groot genoeg om een man door te laten. Hij zweette, meer van vrees dat men hem nog verrassen zou, dan van inspanning.

— Zo is 't goed, mompelde het meisje.

— Maar waarom handelt gij zo vriendelijk jegens mij?

— Dat is mijn zaak. Ik haat La Ruwière. 't Zij u genoeg, dit te weten. En nu moet ge me beloven, ons niet te verraden, en aan niemand wat zeggen van uw aanhouding.

— Dat is moeilijker...

— Mijnheer, als ge weigert, blijft ge hier. En, ik verwittig u, dan is het de dood! Gij zoudt de eerste niet zijn, die La Ruwière naar de andere wereld zendt! En meent niet dat ge mij al kunt verschalken...

Het meisje toonde een pistool.

— Een schot... en gij zijt getroffen en helpers snellen voor mij toe!

Ze stond verschanst achter een tafel en vervolgde:

— Wat ik u vraag is redelijk. Als gij spreekt, worden mijn vader en ik opgehangen. De wet is nu zo streng. Vader handelt slecht... ik weet het... maar hij is toch mijn vader!

— Welnu, als het zo is, dan beloof ik u te zwijgen...

— Zweer het!

Zij had een kruisje om haar hals, wat wel een vreemde indruk wekte in dit rovershol. Maar het bewees toch, dat dit meisje nog betere gevoelens had dan men haar hier inprentte.

Ze deed het snoer met het kruisje af en legde het op tafel.

— Zweer daarop, dat gij nooit iets van deze avond en van ons huis vertellen zult! hernam ze. Kunt gij La Ruwière anders treffen, dan zal ik gelukkig zijn.

Doolage weifelde nog even. Maar zijn leven stond op het spel en hij gehoorzaamde.

— Ga nu ! drong het meisje aan. Verlies geen tijd door mij te bedanken ! Ik handelde alleen uit haat. Och ja... toch uit medelijden ook. Gij zijt jong...

Ze vergezelde hem tot aan de deur en wees een binnenweg.

— Ga langs dat houten kruisje daar.

— Een kruisje... ik zie het niet...

— Daar bij die boom... een kruisje op het graf van een kind, en een sniknokte in haar keel. Die weg loopt uit op de hoeve van Wouwe, bij wie ge moet zijn, nietwaar ?

— O, gij zijt goed ! Kan ik iets voor u doen ? vroeg Doolage ontroerd.

— Neen... alleen uw eed houden.

— Als gij hulp nodig hebt, 'k woon op de Wolvenburg.

— Denk dan meer om u zelf dan om mij. De Wolvenburg is een vervloekt kasteel. Ga nu...

— God zegene u... en brenge u in ander gezelschap, arm kind ! zei Doolage.

Maar het meisje liep in huis terug en sloot haastig de deur.

Bernard zag het kruisje en sloeg een dreef in die vervuld was van 't zacht maanlicht. Maar hij bewonderde de natuur nu niet meer. Hij hield zijn wapens gereed.

OP DE HOEVE.

| N gedachten verdiept over zijn zonderlinge avonturen, stapte Bernard Doolage snel voort. De weg slingerde zich door een bos. En daarna op een open ruimte lag rustig en als dromend in het maanlicht, een hoeve.

— Hier woont Baptist Wouwe zeker, mompelde Bernard.

Een hond begon woedend te blaffen.

— Een goede waker, zei Doolage. Ook al een voorzorg tegen die mijnheer De Lichte ? Ik zal maar eens roepen... En ik hoop, dat de boer mij niet al te lang doet wachten, want misschien is mijn vlucht ontdekt en jagen die voorname vrienden van La Ruwière mij reeds na.

Bernard zag, dat een wal de hofstede omgaf. En voor een gewelfde stenen poort was de brug opgehaald.

Blijkbaar had de bewoner zijn boerderij in staat van tegenweer gesteld voor elke aanval vanwege de rovers en dus moest het leven op het platteland wel onveilig zijn. Nu Doolage had er reeds iets van ondervonden.

— Baptist Wouwe ! schreeuwde hij.

Na enige tijd werd een deur geopend.

— Wie daar ? vroeg een mannenstem.

— Goed volk !

— Maar wie ?

— Mijn naam is Bernard Doolage...

— Hoe ?

— Bernard Doolage...

— Onmogelijk !

— Nu nog schoner ...Waarom is het onmogelijk dat ik Bernard Doolage heet ? Kom eens wat nader...

— Mijnheer Bernard Doolage... gij zoudt dat zijn ? hernam de boer verbaasd, zonder echter reeds dichter te treden.

— Van Mater... dat kunt ge er nog bij pakken... en, als titel jonkheer en eigenaar van de Wolvenburg.

Intussen keek Bernard scherp om zich heen, want hij vertrouwde La Ruwière's handlangers nog niet.

— Baptist, wees toch voorzichtig ! vermaande een vrouwenstem.

— Hij beweert jonkheer Doolage te heten.

— Leugens van eigen ! Laat u niet bedriegen.

— Houdt ge me misschien voor Jan De Lichte ? vroeg Bernard lachend. Kom, laat mij binnen !

— Jan De Lichte heeft veel trawanten en wij zijn nu achterdochtig, antwoordde Baptist Wouwe.

— Wilt ge mijn papieren inzien ?

— Vanwaar komt ge ?

— Uit Holland... en op verzoek van notaris Lentenier, ofschoon de uitnodiging reeds maanden geleden werd gedaan.

De boer scheen nu meer overtuigd ; hij kwam bij de wal, maar toch vergezeld door zijn hond, die nijdig gromde.

Bernard stond in 't volle maanlicht ; Baptist kon zijn gelaat duidelijk onderscheiden.

— Dat liegt niet ! zei hij op gans andere toon. Juist mijnheer Walter Doolage van Mater... Ik zal de poort ontsluiten en de brug laten zakken, maar eerst de hond binden.

— Vlug dan toch !

Even later betrad Bernard de woning.

— Jozef... Maria... sprekend de arme mijnheer Walter Doolage... God hebben zijn ziel, al heeft onze meester zich opgehangen, wat hij nooit had mogen doen ! riep de vrouw verbaasd uit.

— Dus nu vertrouwt ge me ?

— Neem het ons niet kwalijk, jonker, sprak Baptist Wouwe. Wij verwachtten u natuurlijk niet... en het zijn onveilige tijden.

— Dat heb ik gehoord.

— O, 't zijn schrikkelijke dingen die er overal gebeuren met die Jan De Lichte en zijn bende ! verzekerde de boerin. Overal stelen, aanranden, moorden.

— Neen, neen... ik neem het u niet kwalijk dat ge voorzichtig zijt, antwoordde Bernard. Wel, ik kon niet eerder komen... De oorlog, die hier woedde, lokte mij niet aan.

— Gij hebt wel gelijk gehad, jonker, hernam de vrouw. De Fransen hebben hier wat uitgemeten... en och, de Oostenrijkers zijn al geen haar beter... Of ge van de hond of de kat gebeten wordt, 't is 't zelfde. Maar nu zal ik de tafel voor u dekken.

— Neen, doe dat niet ! Ik heb te Aalst gegeten en heb alleen behoefte aan slaap. We zullen morgen wel eens uitvoerig spreken. Gij hebt de sleutel van de Wolvenburg... en daar is zeker wel een bed ?

— Maar jonker, gij wilt toch niet op het kasteel gaan slapen ? vroeg de

vrouw ontsteld. Wij zelf zijn er nu in maanden niet meer geweest...

— En waarom zou ik er niet slapen.

— O, jonker... eerst moet ge het kasteel laten zegenen door de pastoor.

— Omdat mijn oom er de dood heeft gezocht ? Dat was zeer zeker heel droevig... maar het schrikt mij niet af.

— De arme mijnheer Doolage heeft er zich opgehangen. Het touw met de strop moet er nog aan de haak zijn. En wat erger is, sedertdien spookt het er.

Bernard lachte luid.

— Ik geloof niet aan die gasten, zei hij.

— Maar gij weet niet, wat er allemaal gebeurt ! O, had Baptist naar mij willen luisteren, wij woonden al lang ergens anders !

— En wat gebeurt er dan voor vreemds ?

— Mijnheer Doolage zou zich opgehangen hebben om een vrouw... of beter om een meisje.

— Dat wist ik niet. Oom wilde nooit trouwen... Toch had hij dan iemand lief ?

— Zekere Aleida van Balen... Ze woont op het Vossenhol...

— En wilde ze niet van oom weten. Hij was misschien te oud voor haar.

— Maar, Martina, wat kunnen we er eigenlijk van zeggen ? bromde Baptist. Het zijn misschien praatjes.

— In elk geval heeft men de geest van een vrouw dikwijls rond het kasteel zien spoken ! En dat weet gij zowel als ik, Baptist, en beter nog, want ge hebt de verschijning ontmoet.

— Dat is waar !

— En vroeg ge dan niet eens aan die vrouw, wat ze daar deed ? hernam Bernard.

— De hemel beware ons ! kreet bazin Wouwe.

Baptist scheen toch wat beschaamd.

— Kom, we zullen dat allemaal eens nader bespreken als ik niet zo vermoeid ben, zei Bernard. Geef me nu de sleutel en wijs mij de weg !

— Dus ge gaat toch ? vroeg de vrouw huiverend. En als er u wat overkomt ?

— Ik ben niet bang...

— Ik begrijp al niet, hoe ge bij avond door het bos durft gaan ! hernam de boerin.

— Is het zo erg ?

— Och, vertelde Baptist Wouwe, eigenlijk houden de rovers meer in de omstreken van Aalst en Zottegem huïs. Maar ge kunt ze overal ontmoeten.

— Hebben ze misschien hier in de buurt ook een vergaderplaats ? vroeg Doolage nieuwsgierig.

Hij dacht aan 't hoefje bij de heuvel. Door deze vraag te stellen schond hij zijn eed niet.

— Daarvan heb ik nooit gehoord, antwoordde de boer.

— En 't kasteel kan ik goed sluiten ?

— O, ja... ofschoon de buitenpoort niet...

— Dan heb ik daar van geen rovers te vrezen ?

— Wat zouden ze er komen doen ? Of het moest zijn, dat ze er u zagen heengaan. Dat zou wel toevallig zijn. Maar in elk geval, hier zijt ge veilig. Wij hebben een zacht logeerbed.

— En dikke dekens, voegde de vrouw er bij. Wel ja, jonker, blijf hier !

— Neen, ik wil dadelijk bezit nemen van de Wolvenburg. Ik heb er nu mijn gedacht op gezet. Nog eens, aan spoken geloof ik niet en wat rovers betreft, wel ik heb flinke pistolen.

Bernard zette zijn zin door. Hij kreeg een grote sleutel, en Baptist wees hem de weg en gaf een lantaarn, die hij eerst aangestoken had.

— Anders hebt ge daar binnen geen licht, jonker, zei hij.

Hij bood aan, mee te gaan tot aan de Wolvenburg, maar Bernard merkte wel, dat hij liever thuis bleef en dat zijn vrouw doodsbenauwd was om alleen te zijn.

— Wijs mij hoe ik gaan moet, dat is voldoende, zei hij dan.

En na een vriendelijke groet verwijsde hij zich.

— Ik zal voor u bidden, riep de vrouw hem nog na.

— Eigenlijk handel ik dwaas, mompelde Doolage, toen hij de korte afstand aflegde, die hem van het kasteel scheidde. Maar zal ik nu dadelijk mijn recht opgeven, uit vrees voor enige schurken ? Toe, toe, ik moet mij kunnen verweren en mag geen zwakheid tonen ! En ik houd van avonturen.

Bernard Doolage stond voor het oud onbewoond slot, dat daar fantastisch in het maanlicht rees.

— Ja, ik houd van avonturen, zei hij bij zich zelf. En de brave lieden van de hoeve mogen mij als een dwaas beschouwen, toch trek ik er binnen.

Een stenen brug verleende toegang tot een overwelfde poort, waarin de deuren niet meer sloten, maar vervallen en scheef zijdelings aan de scharnieren hingen. Over een binnenplein bereikte Bernard het eigenlijk woonhuis. Stenen trappen leidden naar de ingang. De sleutel krees in het slot. 't Kostte enige moeite hem om te draaien, maar het lukte toch.

Bernard betrad de voorhal. Een duffe lucht hing onder de gewelven. Het licht wierp grote schaduwen op de muur.

Eensklaps schrok Bernard... Een geluid stoorde de stilte... In de voorhal stond een hoge klok... Ze sloeg acht uur. Zwaar dreunde het geluid door de verlaten woning.

— Vreemd dat die klok nog loopt, mompelde Bernard. Baptist is hier toch in maanden niet geweest. Wie heeft dan de gewichten opgehaald ? Ja, dat lijkt spookachtig. Maar laat ik niet bang worden. Waar moet ik nu heen ?

Op de hal kwamen verscheidene deuren uit.

Op goed geluk opende Bernard er een. Hij kwam in een flink bemeubelde kamer.

— Dat zal de eetzaal zijn, dacht hij.

Ze ziet er goed uit. Bestoft... vervuild, maar alles deugdelijk !

Hij ging in een tweede vertrek. Langs de muren stonden op planken boeken.

— Ooms bibliotheek, zei Bernard. Zeker ook zijn werkkamer.

Maar dan ontstelde de nieuwe eigenaar weer. In de hoek hing aan een haak in de eikenhouten balk der zoldering een dik touw.

— Hemel, de koord van de gehangene, stamelde Bernard, toch onder de indruk van de herinnering aan dit luguber voorwerp verbonden. Waarom ruimde men die niet op ? dacht hij. Arme man... hier dus voerde hij zijn laatste strijd ! Was het om een vrouw ? In elk geval dat eind touw behoef ik niet te vrezen en dat zal ook niet spoken. Maar ja, hoe zijn de mensen ?

Bernard zette zijn onderzoek voort. Hij wierp een blik in een salon, in een receptiezaal, in de keuken. Dan ging hij naar boven. Hier kwamen vier slaapkamers op een brede gang uit. Overal was het ameublement volkomen in orde.

Een der kamers had weer verrassingen voor Bernard... Aan de muur hing klederen die aan een vrouw toebehoorden.

— Voor een meid lijken ze mij te deftig, zei de jonge man. Van wie zijn ze dan ? Oom was niet getrouwd ! Een familielid, die hier bij hem inwoonde ? Of een geliefde ? En heeft hij zich om haar van 't leven beroofd ?

Maar zijn blik viel op een wastafel. In een kom was water... En druppels hadden een spiegel bespat... Niet verdampt in al die maanden ? Niet opgedroogd ? Dat was onmogelijk.

— Komt een spook hier soms overnachten ? vroeg Bernard zich af. 't Is allemaal zo geheimzinnig.

Het bed was ordelijk opgemaakt. Op een nachttafel stond een halfopgebrand einde kaars.

Nog dacht Bernard Doolage na over deze ontdekking, toen hij gestoord werd door een slag, die door het ganse huis

helmde. 't Was als de deur, die met geweld dicht viel.

Flug hield hij zijn pistolen gereed.

— Komen er indringers ? vroeg hij ontsteld. De vrienden van La Ruwière ? Hebben ze mijn spoor gevolgd en menen ze mij hier onschadelijk te maken.

Hij luisterde scherp toe.

— Och, de voordeur is flink gesloten, vervolgde Doolage bij zich zelf. Maar die oude kastelen hebben soms onderaardse toegangen. En het roversvolkje onderzoekt alles.

Hij hoorde echter niets meer. Doodse stilte heerste nu binnen de Wolvenburg.

Hij luisterde weer maar alles bleef stil.

— Misschien een kapotte deur die open stond en dicht geslagen is, zei Doolage.

In elk geval voelde hij geen lust meer zijn tocht door het slot verder voort te zetten. Hij betrad een andere slaapkamer. Daar stond een sierlijk gesneden ledikant, met een pluimen bed. Er waren echter geen dekens. Hij keerde in de eerste kamer terug.

— Hier is alles wat ik nodig heb, zei hij. En nu ga ik slapen. Morgen zal ik het kasteel beter bekijken. Kom, kom, geen vrees !

Hij legde zijn pistolen op een nachttafel en half gekleed toch, strekte hij zich neer, want hij was zeer vermoeid. Hij had de lantaarn uitgeblazen ; een brede glans maanlicht viel door de ramen naar binnen.

Toch kon Doolage niet dadelijk de slaap vinden. Zijn geest was van allerlei gedachten vervuld.

Nu was hij op de Wolvenburg. In Holland had hij gestudeerd in de rechten. Maar ginder zou hij als vreemdeling moeilijk een ambt verwerven. Zouden de inkomsten van de Wolvenburg zijn bestaan verzekeren ? Uit de brief van de notaris bleek zulks mogelijk... Doch het was oorlog... En hier in Vlaanderen had de vijand veel verwoest. Hoe zou het met het kasteel-

goed staan, enige hoefjes, wat land, weiden en bossen ?

— Morgen zal de notaris mij dat alles vertellen, zei Bernard bij zich zelf. En als 't kan blijf ik hier...

Niets bond hem aan Holland. Hij had er een eenzaam en armoedig leven geleid. De huizen van lieden uit zijn stand waren voor hem gesloten geweest. Men had hem spottend de beroide edelman genoemd.

— Ooms erfenis is voor mij een uitkomst, dacht hij. Maar waarom hing oom Walter zich op ? Ellendig einde van zijn leven. 't Is zeker in de nacht gebeurd ? Wat moet hij in die uren voor zijn dood geleden hebben ? Wie weet, hoe radeloos hij eerst nog door deze kamers heeft gedwaald ? Of waanzinnig ? Men is toch niet bij zijn verstand als men zo iets doet...

't Waren geen gedachten om de slaap te bevorderen en dan peinsde Bernard weer over het toneel te Aalst en zijn gevangenneming. Hij werd zelfs wat zenuwachtig. Vreemd hij had daarvan zelden toch last.

Maar de lange reis, de eenzame wandeling, dat geheimzinnig kasteel... een klok, die na maanden nog liep... water na al die tijd nog niet opgedroogd.

Die klok sloeg weer... Negen uur nu. De slagen huiverden door de woning. Had hij een uur door de zalen gedwaald ? Dat kon toch niet. Liep die klok dan dubbel snel ?

Bernard hoorde plots een gerucht in de kamer... Ontsteld rees hij op... Dan slaakte hij een kreet.

Daar in 't volle maanlicht stond een beeldschoon meisje, slank en hoog van gestalte, fijn van wezen en met lange blonde lokken over schouder en rug : de jonkvrouw uit «De Gouden Leeuw». Ze uitte een gil, keek een ogenblik naar het bed. Bernard beheerste zich.

— Wie zijt gij ? vroeg hij luid. We hebben elkaar ontmoet...

Maar de verschijning verdween door de deur.

Doolage sprong op en sloeg haastig

zijn mantel om. Hij greep nog een pistool en liep het meisje achterna. Hij kwam op de gang. Aan 't einde daarvan zag hij ze weer in het zilverlicht der maan.

— Kom toch hier ! riep Doolage.

Maar eensklaps verdween ze.

— Ik wil weten, wat dat betekent, zei Bernard.

Hij snelde de gang af. Vreemd, hier kon hij geen deur ontdekken. De gang liep dood. Tegen de muur stond alleen een beeld van Sint-Amelberga, de patrones van Mater en van 't geslacht Doolage van Mater.

Wel was er zijwaarts een breed raam, maar het bleek gesloten.

Bernard speurde in het park. Daar stond de geheimzinnige jonkvrouw weer. Ze keek naar boven. Dan liep ze tussen het struikgewas weg.

— Ik moet dat onderzoeken... ik geloof aan geen spoken, mompelde Bernard.

Vlug keerde hij naar zijn kamer terug en gejaagd deed hij zijn mantel aan. Het was winter immers en vrij koud. Dan liep hij naar beneden.

— De jonkvrouw uit de « Gouden Leeuw », herhaalde hij. Of is dat verbeelding, omdat haar gelaat heel de namiddag voor mijn geest zweefde ? Mogelijk ! Maar wie is die verschijning dan ?

DENIJS VAN BALEN.

ZOU ze al over de brug zijn of is er nog een andere uitgang aan dit park ? vroeg Bernard Doolage zich af, toen hij buiten de woning stond.

Hij loerde achter een boom en luisterde scherp toe.

Maar niets stoorde de plechtige stilte van de avond. Er was geen wind. Roerloos bleven de naakte takken van de oude, kloeke bomen... roerloos ook de twijgen van het wild, verwaarloosde heestergewas.

Dan doorkruiste Bernard het park,

maar overal stuitte hij op de wal, die de ganse Wolvenburg omgaf. Hij ontdekte niets verdachts en begaf zich door de poort op de weg. De grote dreef geleek een statige beuk van een reusachtige kerk, vol van 't zacht glanzend maanlicht.

Dan hoorde hij geritsel zijwaarts in het bos. Hij keerde zich om en dacht weer aan de trawanten van La Ruwière. Een grote, kloek gebouwde kerel stond voor hem.

De naam « Jan De Lichte » flitste Doolage door de geest.

— Wat doet ge hier ? vroeg de onbekende.

— Dat zou ik eer aan u moeten vragen, antwoordde Bernard, zijn wapen op de man richtend.

— Zo ! En waarom ? Ik woon in deze streek.

— En ik ben de eigenaar van de Wolvenburg.

Bernard wendde zich meer tot de vreemdeling, die hem nu in 't volle ge-
laat kon staren.

— Jozef... Maria... Walter Doolage van Mater ! riep de onbekende ontsteld uit en hij week zelfs wat achterwaarts. Maar neen, hernam hij, de doden keren niet terug. Ik heb de arme heer in zijn strop zien hangen.

— Vriend ik geloof dat we beiden wantrouwend zijn, zei Bernard nu op minzame toon. Ik ben op mijn hoede voor Jan De Lichte en zijn volk... en gij zeker ook ? We zien elkaar voor rovers aan en zijn beiden eerlijke mensen, meen ik.

— Zo is het, antwoordde de andere lachend. Ge moet familie zijn van mijnheer Walter.

— Zijn neef en erfgenaam.

— Ha, die in de vreemde woonde. En zijt gij teruggekeerd ?

— Ja... heden avond pas. Maar nu een vraag : hebt gij niet een meisje ontmoet ? Ik zag haar door het park dwalen.

Bernard wilde nog niet zeggen dat de

zonderlinge verschijning in 't kasteel zelf geweest was.

— Hemel... het spook ! riep de andere ontsteld en verschrikt uit.

— Kom, kom, gij gelooft er toch niet aan zeker ?

— Ik wilde dat ik neen kon zeggen. Maar gij hebt de dame gezien... een meisje met blond haar, hé ?

— Ja...

— O, velen hebben ze ontmoet, maar ze verdwijnt altijd op geheimzinnige wijze.

— Dat heb ik ook gemerkt.

— Wie is zij dan ? Wat doet ze hier. Men denkt dat het de geest is van een geliefde van mijnheer Walter.

— Maar die geliefde leeft toch nog. Hoe heet ze ook weer ? Aleida van... de rest ben ik vergeten.

— Gij bedoelt Aleida van Balen ?

— Juist... Zo hoorde ik bij Baptist Wouwe...

— Aleida van Balen is mijn nicht. 't Is waar, dat mijnheer Walter haar eens ten huwelijk vroeg, maar mijn nicht heeft hem geweigerd. En overigens heeft zij geen betrekkingen met hem gehad.

— Mijnheer, 't was allerm minst mijn bedoeling u of een uwer verwanten te beledigen.

— Dat geloof ik. Maar om aan alle praatjes een einde te maken voor u, moet ik u zeggen, dat mijnheer Walter een andere geliefde heeft gehad.

— Die op de Wolvenburg woonde ?

— Ze kwam er als meid... ofschoon ze van goede afkomst was, maar de oorlog had haar ouders geruineerd... Wat er nu allemaal verder voorgevallen is, weet niemand. Dat meisje verdween en wat later vond men mijnheer Walter verhangen. En toen gingen de praatjes hun gang... en mengde men er ook de naam van mijn nicht in.

— Geleek die dienstmeid op dat rondolend meisje misschien ?

— Jawel...

— Hoor eens : spoken of geesten bestaan niet. Die verschijning is zeker

een waanzinnige... misschien de meid, waarvan ge spreekt ! Waarom heeft men ze niet eens aangehouden ?

— Omdat ze altijd ontsnapt... en ja, omdat de mensen bang zijn en haar liever ontwijken. Achtervolgde gij haar.

— Ja...

— Waart ge dan op de Wolvenburg.

— Zeker. Ik wil er overnachten.

— Zonderling besluit.

— Waarom ? Ik ben er immers de eigenaar van en kom er wonen.

— 't Is eigenlijk waar. Maar we zijn nu zo gewoon de Wolvenburg verlaten te zien, dat we er ons eerst aan zullen moeten gewennen dat het kasteel weer bewoond is.

— Dat begrijp ik. Wij zijn dus min of meer bureu. Laat ik mij voorstellen : Bernard Doolage van Mater, om volledig te zijn.

— Mijn naam is Denijs van Balen... en ik woon een kwartier van hier op het landgoed Vossenhol. Mijn vader is baron Diederik van Balen.

Ze gaven elkaar ten teken van nadere kennismaking, de hand. Bij Bernard was alle wantrouwen weg. En het deed hem goed hier iemand te ontmoeten.

— Ik kwam van Maria-Horebeke, hernam Denijs van Balen. Toen ik u bemerkte, dacht ik werkelijk aan de rovers die ons gewest onveilig maken en week ik even achter de bomen, om te zien of ge alleen dan wel met gezellen waart.

Bernard lachte.

— Wij moeten hier zeer voorzichtig zijn, hernam van Balen.

— Is de streek dus waarlijk door baanstromers verpest ? vroeg Bernard.

— Ja... door de bende van Jan De Lichte. Voortdurend horen we van misdaden. 't Gevolg van de oorlog. Er is geen flink gezag. De Fransen zijn meester, maar voeren nu krijg in 't Noorden... bij Bergen-op-Zoom... en laten de boel hier maar waaien. Geregelde politiemacht bestaat er niet. Dus hebben de schelmen vrij spel. Wat kunnen de

scouten doen zonder gewapende macht die ontbonden is door de bezetter ? 't Is treurig... Daarom, wees op uw hoede.

— Ge hebt dus mijn oom goed gekend ? vroeg Bernard.

— Goed is veel gezegd. Mijnheer Walter leefde zeer afgetrokken. Natuurlijk heb ik hem dikwijls ontmoet, hier in de bossen, want hij hield veel van wandelen. Ik was een der eersten bij zijn lijk. Zie, toen gebeurde er ook iets vreemds, al gelooft ge niet aan spoken.

— Wat dan ?

— Op die morgen kwam ik al vroeg door 't bos. Ik moest naar Gent en was dus bijtijds vertrokken. Ik hoorde de klok van de Wolvenburg... die daar in de toren hangt. Dadelijk dacht ik aan onraad.

— Was 't een luiklok ?

— Ja, de alarmklok. Dus ging ik binnen. De poort en ook de deuren waren niet gesloten. Binnen heerste stilte. Ik dacht dat mijnheer zelf luidde. 'k Beklom dus de toren tot in de kamer, waar het zeel hangt... Zie, ik stond als van de donder geslagen... ge zult met me lachen... maar ik zeg u toch de waarheid... De klok luidde van zelf.

— Och kom ! riep Bernard toch verschrikt uit.

— Van zelf, jonker... Het zeel slingerde heen en weer... En 't was een getamp der klok als wanneer er over dood wordt geluid ! Met eigen ogen gezien... met eigen oren gehoord... Verklaar het als ge kunt ! Ik was weer gauw beneden. 'k Riep mijnheer zo luid ik kon... Maar geen antwoord. Zo weg gaan kon ik niet. 'k Beken dat ik over al mijn leden beefde... Ik opende een deur, op goed geluk. Grote hemel, dat gezicht... 'k heb het nog altijd voor de geest. Mijnheer Walter hing dood aan een koord.

— Dat moet verschrikkelijk geweest zijn.

— Ik moest al mijn moed verzamelen. Mijnheer was al enige tijd dood, dat bemerkte ik wel. 'k Verwittigde de

schout. Ze haalden mijnheer uit de strop.

— En de klok ?

— O, dat is ook vreemd... 't Was of ze nu tevreden was, omdat iemand bij haar meester stond. Ze zweeg, zodra ik mijnheer Walter zag.

— Zonderling ! Maar was het geen spel van de zenuwen bij u ?

— Had ik dat gelui gehoord na mijnheer verhangen te hebben gezien, 'k zou zeggen... ge kunt gelijk hebben. Maar nu, neen, ik heb mij niet vergist, de klok luidde van zelf. Mijnheer werd na drie dagen begraven. Uit een brief bleek, dat hij zelfmoord had gepleegd, maar een reden stond er niet bij. Na de begrafenis begonnen de verschijningen van het meisje, dat gij nu ook gezien hebt.

De jonge mannen spraken hierover nog enige tijd.

— Van een oude vrouw die nu dood is, hoorde ik, dat de klok vanzelf luidt, wanneer een meester op de Wolvenburg sterft, vertelde van Balen nog.

Bernard lachte om zulke beweringen, maar toch diep onder de indruk van 't gehoorde, nam hij afscheid van zijn geboortplaats.

DE KLOK.

EEN vreemde avond inderdaad, mompelde de nieuwe eigenaar van de Wolvenburg, weer in huis tredend. Wat geschiedenissen zijn dat allemaal ? Aleida van Balen... dan een dienstmeid... en eindelijk de geest van een vrouw. Ik wil die geheimen toch nader onderzoeken.

Hij kwam terug in de kamer, waar de meid of de geliefde van zijn oom gelogeerd had.

— Ik moet die kleren eens bekijken, mompelde hij. 'k Wil weten of dat kleren zijn van een dienstbode of van een dame.

Weer keek Bernard op. De kleren waren verdwenen.

Het vluchtend meisje had ze toch niet bij zich, toen hij haar zag weglopen.

— Is ze dan hier terug geweest ? vroeg Bernard Doolage zich af. Waarlijk dat begint op spokerij te gelijken !

Ofschoon hij er zich tegen verzette, had Bernard toch een gevoel van onbehagen en van onveiligheid. Hij sloot de deur van zijn eigen kamer en hield de pistolen onder de hand ; hij ging opnieuw te bed en in spijt van zijn vermoeidheid, verlangde hij naar de morgen.

Weer rees hij op... Wat hoorde hij nu ? Daar aan de deur klonk een zware zucht. Bernard keek in die richting... Nogmaals een zucht. Het moest op de gang zijn.

Hij beefde van spanning. Wat betekende dat alles ? Was dat meisje dan nog in huis ?

't Moest wel...

— Zit ik nu op de Wolvenburg met een zinneloze dwaalgeest ? vroeg hij zich af.

Hij dacht er over toch te gaan zien. Een kreet weerhield hem.

— Walter... o, Walter... Waarom deedt ge dat ? kermde een stem aan de deur.

— Wie is daar ? riep Bernard.

Hij schrok van zijn eigen geluid.

— Walter, o mijn Walter. Waarom hebt ge me verdreven en zocht ge de dood ? vroeg men weer.

Bernard sprong uit bed en greep een pistool.

— Wie is daar ? vroeg hij luid.

Hij hoorde nu een gil... en dan stappen die zich verwijderden.

— Ze vlucht, mompelde hij. Ja, dat moet die zotte meid zijn ! Maar ze zal me niet lang met dat spel vervelen. Ze hoort thuis in een gesticht en ik zal wel zorgen dat ze gevangen wordt. Dwaze, domme lieden hier, om zo'n waanzinnige, maanden te laten rondlopen ! Maar ik zal zo bang niet zijn !

Toch had hij geen lust zich op de gang te begeven. Bernard was wel niet

bijgelovig, maar echter een kind van zijn tijd de achttiende eeuw, toen men mannen vervolgde, die tegen het geloof in geesten schreven, toen rechters heksen voor zich daagden, lieten folteren en openbaar verbranden, toen de geneeskunde nog zo veel op bijgeloof steunde.

Wel wat angstig ging Bernard weer naar bed. Nauwelijks lag hij neer of hij rees opnieuw op.

De klok !

Niet het uurwerk in de gang sloeg nu, maar de klok in de toren, die luidde !

Bernard hoorde het duidelijk. 't Was het getamp als bij een sterfgeval.

Een oude vrouw had gezegd, dat zij luidde, telkens een eigenaar van de Wolvenburg sterven zou.

— 't Is dus voor mij ? stamelde Bernard, wie waarlijk het zweet uitbrak.

Het geluid hield niet lang aan. Weer werd het doodstil binnen het kasteel.

— Ik blijf hier niet, nam Bernard zich voor. Hartelijk bedank ik het zo'n spookkasteel te betrekken. Er moet toch zo iets als geesten bestaan.

't Duurde lang eer hij eindelijk insliep. Zijn rust werd nu niet meer gestoord.

De volgende morgen scheen reeds de zon, toen hij ontwaakte. Hij hoorde zware slagen, die luid door de woning klonken. Die hadden hem gewekt.

— O, ja, ik ben de nieuwe heer van de Wolvenburg, mompelde Bernard wat verdwaasd. En ik sliep op mijn kasteel... Maar 't heeft er al duchtig gespookt.

Hij verzamelde zijn gedachten.

— Dat moet ik gedroomd hebben, zei Bernard. Ik heb gisteren zo aan dat lieve meisje uit de « Gouden Leeuw » gedacht, dat ik haar vannacht in mijn slaap zag... Een verschijning ? Dwaasheid... maar de droom was toch heel levendig. Wie mag er nu zo luid kloppen ? Toch geen spook ! 't Is helder dag met vrolijk weer...

Bernard sprong uit zijn bed en sloeg zijn mantel om.

— Maar toch heb ik gisteravond buiten staan babbelen, hernam hij. Neen dat was geen droom... Hoe heette die mijnheer ook weer ? van Balen ! En hoe kwam ik buiten ? Toch om die verschijning te volgen. Zonderling... Ja, er is hier een dame geweest. Maar dat ze op die juffrouw van Aalst leek, is een droom.

Zo bij zichzelf sprekend, had Doolage de kamer verlaten.

— Waar is hier de voorkant ? vroeg hij zich af. O, natuurlijk, daar, waar die knul zo'n lawaai staat te maken.

Doolage opende aan die zijde een raam.

— God zij geloofd, ge leeft nog ! klonk het van beneden.

Deze spannende roman loopt SLECHTS een 20-tal weken.

Bestel van nu af reeds nummer 2 bij uw gewone dagbladverkoper.

Slechts 5 Fr. per aflevering.

Boeiend van het begin tot het einde ! !